

LBRIS

We know
books

Marius Gabriel Cioroiu

Inolvidable

roman

versiune româno - spaniolă

EX PONTO

Constanța - 2022

Capitolul 1 - Față în față

Trecuseră câteva ceasuri bune fără nici o veste de la ei, cel puțin așa mi se păru mie. Așteptarea asta insuportabilă mă scoate din minți, nu o să uit noaptea asta niciodată.

Și când așteptam medicul să sosească dintr-o clipă în alta, îmi iese în întâmpinare pe culoarul strâmt, strângându-mi mâna. Îmi zâmbește trist, încercând să mă liniștească:

- Domnule Francois! Soția dumneavoastră...

Abia respir, mă simt blocat! Îmi vin în minte atâtea gânduri negre deodată! Nu înțeleg ce se întâmplă, mă inundă un val de ameteală și simt că mă prăbușesc, în timp ce îmi acopăr gura care-mi tremură!

Alte rânduri de lacrimi! De ce nu mă pot bucura? De ce mi-a dat Dumnezeu numai mie asta, de ce trebuie să plătesc pentru tot, tocmai acum când i-am găsit?

Capítulo 1 - Frente a frente

Habían pasado unas buenas horas sin tener noticias de ellos, al menos eso me parecía a mí. Esta espera insoportable me está volviendo loco, nunca olvidaré esta noche.

Y cuando esperaba que el médico llegara en cualquier momento, salió a mi encuentro en el estrecho pasillo, dándome la mano. Me sonrió tristemente, tratando de tranquilizarme:

– ¡Señor François! Su esposa ...

¡Apenas puedo respirar, me siento atrapado! ¡Tantos pensamientos oscuros vienen a mi mente a la vez! ¡No entiendo lo que está pasando, una ola de mareo me inunda y siento que me derrumbo, mientras me tapo la boca temblorosa!

¡Otras líneas de lágrimas! ¿Por qué no puedo ser feliz? ¿Por qué Dios solo me dio esto, por qué tengo que pagar todo, ahora mismo cuando los he encontrado?

Așa eram eu: cu sufletul în gât, cel mai ghinionist dintre pământeni. Deschid ochii și stau așa o vreme, fără să spun nimic, într-o situație fără ieșire, abandonat.

Chiar dacă am fost asigurat cu puțin timp în urmă de asistentă, că bebelușul este bine sănătos, eram extrem de agitat.

Pentru o clipă, m-am uitat în ochii băiatului meu, calzi și frumoși, care străluceau ca două agate negre. M-am simțit un tată groaznic și vinovat, pentru că ar fi trebuit să fiu acolo lângă el de la bun început! Pur și simplu, parcă nu e timp destul, atât de mult am fost departe de ei!

Aprob din cap amețit de somn și îi mulțumesc doamnei pentru grija lui, deși în inimă aveam o presimțire rea, pentru care nu eram încă pregătit.

Afară deja se lumina de ziuă, iar eu nu reușisem să închid un ochi toată noaptea! Era prea multă liniște iar prin fereastra sălii de așteptare puteai vedea cum se sting ici și colo luminile orașului.

Tensiunea și tăcerea asta prelungită îmi pune capac, minutele și secundele continuă să treacă! În ochii doctorului, nu puteai citi nici speranță și nici bucurie pentru soția mea! Fără menajamente, îl întreb direct, cu vocea gătuită:

Así era yo: con el alma en la garganta, el más desafortunado de la tierra. Abro los ojos y me quedo así un rato, sin decir nada, en un callejón sin salida, abandonado.

A pesar de que la enfermera me había asegurado hacia poco tiempo que el bebé gozaba de buena salud, yo estaba extremadamente agitado.

Por un momento, miré a los cálidos y hermosos ojos de mi chico, que brillaban como dos ágatas negras. ¡Me sentí como un padre terrible y culpable, porque debería haber estado allí con él desde el principio! ¡Es que no hay suficiente tiempo, he estado tan lejos de ellos!

Asiento con la cabeza dormida y agradezco a la señora por su atención, aunque tenía un mal presentimiento en mi corazón para el que aún no estaba preparado.

Ya era de día afuera, ¡y no había podido cerrar los ojos en toda la noche! Había demasiado silencio, y a través de la ventana de la sala de espera se veían las luces de la ciudad apagarse aquí y allá.

Esa tensión y silencio prolongados me tapaban, pasaban los minutos y los segundos. ¡En los ojos del doctor no se podía leer ni esperanza ni alegría por mi esposa! Sin dudarlo, le pregunté directamente, con la voz entrecortada:

- ¡Doctor! ¿Cómo está Amelie, puedo verla?

Quería huir del miedo, como si mi mente ya no estu-

-Domnule doctor! Cum este Amelie, pot s-o văd?

Îmi venea să fug afară de frică, de parcă mintea mea nu mai era în același loc cu trupul. Bănuiam că trebuie să fie o veste proastă, chiar foarte rea. Pe de altă parte, mi-am spus că poate fi un semn bun faptul că nu promisem nici o veste până acuma de la bătrânul și distinsul doctor:

- Domnule Francois! Mă tem că nu am vești prea bune! spuse medicul, clătinând din cap. Soția Dumneavoastră suferă de o boală foarte rară la inimă, ereditară și incurabilă! Doar tratamentul mai poate ține boala pe loc o bună bucată de timp! Acum e trează, acum se prăbușește! A fost transferată la reanimare 2 ore mai devreme! Îmi pare nespus de rău pentru ea, e încă sub investigații! Apoi se scuză și se face iar nevăzut.

Dumnezeule, mi se făcuse brusc rău! Nervii sunt întinși la maxim! Cât de siguri sunt medicii de diagnosticul ei, de un rezultat clar? Trebuie să existe o speranță, o soluție și pentru ea!

E trecut de orele 10 dimineața iar eu mă trezesc brusc întins pe un pat de spital, cu capul sprijinit de perete. Am ameteți și stări de oboseală cu leșin. Sunt bine, o să văd eu cât de bine! Totul e alb și curat în camera spațioasă cu ferestre largi și vedere spre parcare. Peste tot miros de medicamente. Întorc capul încet și-mi dau seama că

viera en el mismo lugar que mi cuerpo. Sospeché que debían ser malas noticias, muy malas noticias. Por otro lado, pensé que podría ser una buena señal que hasta ahora no había recibido ninguna noticia del anciano y distinguido doctor:

– ¡Señor François! ¡Me temo que no tengo muchas buenas noticias! dijo el doctor, sacudiendo la cabeza. ¡Su esposa sufre una enfermedad cardíaca muy rara, hereditaria e incurable! ¡Solo el tratamiento puede mantener la enfermedad en su lugar durante mucho tiempo! Ahora está bien y luego, en un instante, ya no. ¡Fue transferida a reanimación 2 horas antes! ¡Lo siento mucho por ella, todavía está bajo investigación! Luego se disculpó y se fue.

¡Dios, de repente me sentí mal! ¡Los nervios se estiraban al límite! ¿Qué tan seguros estaban los médicos de su diagnóstico, de un resultado claro? Debe haber esperanza, una solución para ella también.

Son más de las 10 de la mañana y de repente me encuentro acostado en una cama de hospital, con la cabeza contra la pared. Me siento mareado y me desmayo por fatiga. ¡Estoy bien, ya vere luego lo bien que estoy! Todo es blanco y limpio en la espaciosa habitación con grandes ventanales y vistas al aparcamiento. Por todas partes huele a medicinas. Giro la cabeza lentamente y me doy cuenta de que ni siquiera puedo levantarme de

n-am putere nici să mă ridic din pat.

Boala asta a ei, pe care nu i-am reținut nici numele, era pedeapsa lui Dumnezeu pentru deciziile mele proaste pe care le luasem.

Mi-a fost permis să-mi văd soția doar pentru câteva clipe: Amelie zăcea pe patul de spital, înfășurată în firele aparatelor și conectată la o perfuzie în braț. Dormea profund și respira liniștit: buzele ei căzute, ochi cu cearcâne profunde.

Apropiindu-mă de pat, i-am sărutat mâna dreaptă cu nădejde fragilă, spunând o rugăciune scurtă în gând. Apoi mi-am adunat tot curajul și mi-am luat la revedere de la ea, încercând să-mi stăpânesc plânsul. Acum e lăsată pe mâna medicilor și în voia sortii, în umbra unei camere de spital.

Mă luase un fel de panică, eram chiaun de somn. Între momentele cât am stat treaz, cred că m-a prins somnul pentru câteva clipe și am visat-o. Mi s-a arătat în mintea mea, în somn, ca un înger pe o plajă. Amelie era îmbrăcată în rochie de mireasă și purta pe cap, între bucle, o coroniță de liliac și trandafiri.

Marea abia respira în lumina lunii pline. De obicei nu visam, ori nu-mi aduc aminte să fi visat ceva vreodată. Mă cheamă la ea dar vocea ei mă neliniștește. Și

la cama.

Esta enfermedad de ella, de la que ni siquiera recordaba su nombre, fue el castigo de Dios por mis malas decisiones.

Solo me permitieron ver a mi esposa por unos momentos: Amelie estaba acostada en la cama del hospital, envuelta en cables y conectada a una infusión en su brazo. Dormía profundamente y respiraba tranquilamente: los labios caídos, los ojos con ojeras profundas.

Acercándome a la cama, besé su mano derecha con frágil esperanza, rezando una breve oración en mi mente. Entonces me armé de valor y me despedí de ella, tratando de controlar mi llanto. Ahora queda en las manos de los médicos y a la voluntad del destino, a la sombra de una habitación de hospital.

Tuve una especie de pánico, me faltaba el sueño. Entre los momentos en que estaba despierto, creo que me quedé dormido por unos momentos y soñé con ella. Se me apareció en la mente, como un ángel en una playa. Amelie estaba vestida con un vestido de novia y llevaba una corona de lilas y rosas en la cabeza entre los rizos.

El mar apenas podía respirar a la luz de la luna llena. Normalmente no soñaba, o no recuerdo haber soñado nunca con nada. Me llama, pero su voz me preocupa. Y tan pronto como pongo mis dedos en sus manos, se apaga en la oscuridad. Pateo las olas, luego me detengo

de îndată ce-mi fixează degetele în mâinile ei, se stinge în întuneric. Lovesc cu piciorul valurile, apoi mă opresc pe nisipul rece, plângând de singurătate. Aici, parcă timpul nu mai are măsură.

Dumnezeule, ce-o mai fi și asta? Frici ascunse, n-am crezut niciodată în vise. Mulți oameni nu cred nici în superstiții, însă trăiesc în funcție de ele. Toți avem vise ciudate iar unele chiar ne afectează profund.

Acum e timpul să mă adun și să accept realitatea. Voi găsi forța să zâmbesc iar. Nu sunt ok, poate mi se trag toate de la frig sau de la oboseală. Așa că mă hotărâsc să merg iar spre sala de așteptare pentru o cafea fierbinte, unde sper să găsesc și liniștea necesară. Intru pe ușa din spate a cafenelei și mă opresc în dreptul afișului din vitrină, care spune:

„Cei care cred că e imposibil, sunt rugați să nu îi deranjeze pe cei care încearcă”

„C ceux qui trouvent cela impossible, sont priés de ne pas déranger ceux qui essaient !

Asta era!!! De asta am nevoie acum!

Pentru o fărâmbă de speranță, mă voi bate cu morile de vânt. Norii aceștia grei vor dispărea la fel cum au venit!

E o luptă, e nevoie de toți medicii! Voi vinde tot să o salvez, sunt pe deplin încrezător că o voi face bine! Bani

en la arena fría, llorando solo. Aquí, el tiempo parece no tener medida.

Dios, ¿qué es esto? Miedos ocultos, nunca creí en los sueños. Muchas personas tampoco creen en las supersticiones, pero viven de acuerdo a ellas, todos tenemos sueños extraños y algunos incluso nos afectan profundamente.

Ahora es el momento de reunirnos y aceptar la realidad. Encontraré la fuerza para sonreír de nuevo. No estoy bien, tal vez tengo frío o estoy cansado. Así que decido volver a la sala de espera por un café caliente, donde espero encontrar la paz que necesito. Entro por la puerta trasera del café y me detengo frente al cartel en la ventana que dice:

„A los que piensan que es imposible, se les pide que no molesten a los que lo intentan”

«Ceux qui trouvent cela impossible, sont priés de ne pas déranger ceux qui essaient!

¡¡¡Esto era!!! ¡Eso es lo que necesito ahora!

Por un rayo de esperanza, lucharé contra los molinos de viento. ¡Estas nubes pesadas desaparecerán, así como llegaron!

¡Es una pelea, necesitamos a todos los médicos!
¡Venderé todo para salvarla, estoy completamente seguro de que lo haré bien! Tengo dinero y ella es lo sufi-